

ΘΩΜΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ
ΚΛΗΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ

δεκαπέντε ωδές
τού Οράτιου

Μετάφραση

ΒΕΡΟΙΑ 1978

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εισ. 33060

Δωρεά

Υ.Π.Π.Ε.

GRIVER 01158

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός Πρωτοτύπου: 33060

Ημερομηνία λήξης: 20-12-78

Ταχυδρομικός αριθμός: 871.01 H2B

ΔΩΡΕΑ

Ελευθέριος Βενιζέλος

ΘΩΜΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ

Σημ. βιβλιοθήκη π. ο. γ. μ. α.
Βερόιας.
7-12-78

[Handwritten signature]

δεκαπέντε ωδές τού Οράτιου

Μετάφραση

871.01
H2B

ΒΕΡΟΙΑ 1978

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

**Quodsi me lyricis vatibus inseres,
sublimi feriam sidera vertice.**

Οράτιος Φλάκκος

65 - 8 π.Χ.

ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ

«ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΣΗΣΤΕ» (Α' 4)

Ὁ ἄγριος χειμώνας τέλειωσε κι ἦρθαν μὲ τὴ σειρὰ τους
ἡ ἀνοιξη κι ὁ Ζέφυρος γεμάτοι μ' ὁμορφάδες,
γιαλοτραβοῦν οἱ μηχανές τὶς ἄβρεχτες καρίνες,
τοῦ κοπαδιοῦ στενόχωρος τοῦ φαίνεται ὁ στάβλος
τὸ γεωργὸ δὲν τὸν τραβάει τώρα ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι
κι οὔτε τὸ χιόνι ἀπλώνεται σὲ πάλευκα λιβάδια.
Πρώτη ἀρχινάει τὸ χορὸ ἡ Κυθέρεια Ἀφροδίτη
κάτω ἀπ' τὸ οὐρανοκρέμαστο τοῦ φεγγαριοῦ λυχνάρι,
σφιχτοπιασμένες ἀκλουθοῦν κι οἱ Χάρες μὲ τὶς Νύμφες
βαροῦν μὲ πόδι ἀνάλαφρο τὴ γῇ, κι ὁ πυρωμένος
Ἥφαιστος πάει γιὰ τὰ βαριὰ ἐργαστήρια τῶν κυκλώπων.
Τώρα νὰ στεφανώσουμε τ' ἀστραφτερὸ κεφάλι
πρέπει μὲ χλοερὴ μυρτιά, γιὰ μ' ὁμορφα λουλούδια.
Τώρα νὰ θυσιάσουμε στὸ Φαῦνο προβατίνα,
ἢ κατσικάκι, ἂν προτιμάει, μὲς σὲ βαθύσκια δάση.
Τὸ φοβερὸ θανατικὸ κλωτσάει μὲ πόδι δίκιο
τὶς παραγκοῦλες τῶν φτωχῶν, τοὺς πύργους τῶν ἀρχόντων.
Καλέ μου Σῆστε, τὸ μικρὸ κομπόδεμα τῆς ζήτησης
δὲ μᾶς ἀφήνει γιὰ τρανὴ νὰ ξεκινᾶμε ἐλπίδα.
Ἐσένα κιόλας σ' ἔζωσαν τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια
καὶ οἱ ψυχές — ἔχουν νὰ λέν — ὅλων τῶν πεθαμένων
καὶ τὰ φριχτὰ κι ἀγέλαστα τοῦ Πλούτωνα παλάτια,
ὅπου, σὰν φτάσεις, δὲ θὰ βρεῖς χαρὲς τ' ἀπάνω κόσμου,
δὲ θὰ κερδίσεις μὲ λαχνὸ τοῦ τραπεζιοῦ τὴ διατά,
δὲ θὰ ρουφοῦν τὰ μάτια σου τὸν τρυφερὸ Λυκίδα,
π' ὅλους τοὺς νιοὺς ξελόγιασε, τὶς κοπελλιές θὰ κάψει.

ΣΤΗΝ ΠΥΡΡΑ (Α' 5)

Ποιὸ παλικάρι λιγερόκορμο, λουσμένο
μ' ἀρώματα μεθυστικά ἀπὸ μύρια
τριαντάφυλλα,, σὲ σπρώχνει, Πύρρα,
κάτω ἀπ' ἄντρο τρισαριτωμένο;

Γιὰ ποιὸν τὰ ξανθὰ σου ταιριάζεις μαλλιά,
ἀπλὴ μέσ' στὶς κομπότητές σου;
'Αλίμονο πόσες θὰ κλάψει φορὲς
γιὰ τὴν προδομένη του πίστη καὶ γιὰ τοὺς θεοὺς
τοὺς ἀλλαγμένους
καὶ πόσο τὰ ταραγμένα ἀπὸ μαύρους ἀγέρεδες
πέλαγα θὰ θαμάσει ὁ ἀμάθητος,
αὐτὸς ποὺ τώρα σὲ χαίρεται,
εὐκολόπιστος, τὴν ὀλόχρυσή ἐσένα,
αὐτὸς ποὺ σ' ὀνειρεύεται πάντοτε ἀθώα,
ἀξιαγάπητη πάντα,
γιατὶ δὲ νιώθει τὶς ἀπατηλές σου τὶς αὔρες!

Βαρύμοιροι στ' ἀλήθεια ἐκεῖνοι
ποὺ τοὺς γυαλίζεις ἀνέγγιχτη.
Μάρτυράς μου τοῖχος ἐμένα ἱερὸς
μὲ πλάκα ποὺ γράφει τὸ τάμα μου,
πὼς κρέμασα φορεσιὲς μουσκεμένες
γιὰ τὸ Θεό, τὸν ἀφέντη τῆς θάλασσας.

ΛΥΔΙΑ (Α' 8)

Λύδια, πές μου, στὸ ζητῶ στ' ὄνομα τῶν θεῶν,
πές μου τὴν πάσα ἀλήθεια,
γιατὶ μὲ δίχτυα ἐρωτικά βάλθηκες ν' ἀφανίσεις
τὸ Σύβαρη;

Γιατὶ στὸ ἡλιολουσμένο

νὰ μὴ ζυγώνει γήπεδο σὰν ποὺ 'ναι μαθημένος
στὴ σκόνῃ καὶ στὴν κάψα;

Γιατὶ δὲν παραβγαίνει πιά καθάλλα στ' ἄλογό του
ἀρματωμένος, συντροφιὰ μὲ συνομήλικούς του;

Γιατὶ πιά δὲ δαμάζει

μὲ χαλινάρια λύκινα γαλατικὲς φορᾶδες;

Γιατὶ ἀποφεύγει τὰ ξανθὰ νερὰ τοῦ Τίβερός μας
καὶ πιδὸ πολὺ ἀποστρέφεται κι' ἀπ' τῆς ὀχιᾶς τὸ αἷμα
τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς;

Τὰ μπράτσα του δὲν ἔχουν πιά μελάνιασμα ἀπ' τὰ ὅπλα,
τὰ μπράτσα αὐτὰ ποὺ πέταξαν πολλὲς φορὲς τὸ δίσκο,
πολλὲς φορὲς τ' ἀκόντιο πιδὸ πέρα κι' ἀπ' τὸ τέρμα.

Γιατί, γιατί νὰ κρύβεται σὰν ποὺ ἄλλοτε κρυβόταν,
κατὰ πὼς λέν, ὁ ἀκριβογιὸς τῆς Θέτιδας ἀλάργα
ἀπὸ τὶς πολυδάκρυτες τὶς συμφορὲς τῆς Τροίας
νὰ μὴν τὸν σπρώξει στὴ σφαγὴ τ' ἀντρίκιο φέρσιμό του
κι ὁρμήσει μὲς στ' ἀρίφνητα φουσάτα τῆς Λυκίας;

ΣΤΟ ΘΑΛΙΑΡΧΟ (Α' 9)

Βλέπεις πώς στέκεται λευκὸ τὸ Σώρακτο ἀπὸ χιόνι
τόσο παχὺ πού δὲν μποροῦν τὰ κουρασμένα δάση
νὰ τὸ σηκώσουν, βλέπεις πώς ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κρῦο
σταμάτησαν οἱ ποταμοί. Διῶξε λοιπὸν τὴν ψυχρά
ρίχνοντας ξύλα στὴ φωτιά χωρὶς νὰ τὰ λυπᾶσαι
καὶ ρούφηξε ἀφειδώλεφτα τετράχρονο κρασάκι,
Θαλίαρχε, ἀπὸ δίλαβο σαβινικὸ κανάτι.

Ἄφησε τ' ἄλλα στοὺς θεοὺς, αὐτοὶ πρὶν ἀπὸ λίγο
κράτησαν τοὺς ἀγέρηδες, πού πάλευαν μὲ λύσσα
μὲ τὴ ζεστὴ τὴ θάλασσα, κι' ἀκίνητα πιά μείναν
τὰ κυπαρίσια κι οἱ φτελιᾶς οἱ παραγερασμένες.
Μὴν ψάχνεις ἄδικα νὰ βρεῖς αὔριο τί θὲ νὰ γίνει
μ' ἀπὸ τὶς λίγες μέρες μας ὅποια σοῦ δίνει μέρα
ἡ Τύχη καλοδέξου τὴν καὶ πὲς πὼς εἶναι κέρδος.
Λεβέντη, μὴν καταφρονᾷς τοῦ ἔρωτα τὶς χάρες
μήτε τὶς χάρες τοῦ χοροῦ τώρα πού 'χεις τὰ νιάτα
καὶ τ' ἄχαρα τὰ γερατειὰ στέκουν ἀλάργα ἀκόμα.
Τώρα καιρὸς, ν' ἀναζητᾷς γήπεδα καὶ παλαῖστρες
καὶ σιγανομιλήματα στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
σὲ κάποιαν ὥρα πού ἀπ' τὰ πρὶν θὲ νὰ 'χεις συμφωνήσει.
Τώρα καιρὸς νὰ κυνηγᾷς χαριτωμένο γέλιο
πού μαρτυροῦν τῆς κοπελλιᾶς τ' ἀπόκρυφο λημέρι.
Τώρα καιρὸς ἐνέχυρο ἄρπαγμένο ἀπὸ χερᾶκι
νὰ 'χεις, ἦ κι ἀπὸ δάχτυλο πού τάχα ἀποτραβιέται.

ΛΕΥΚΟΝΟΗ (Α' 11)

Μὴ βασανίζεσαι νὰ μάθεις, Λευκονόη,
ποιὸ τέλος γράψαν οἱ θεοὶ γιὰ μένα, ποιὸ γιὰ σένα,
άνόσιο νὰ τὸ ξέρεις,
καὶ μὴν ἀνασκαλεύεις πιά τοὺς βαθυλώνιους ἀριθμούς.
Σωστότερό 'ναι κάποιος νὰ ὑπομένει
ὅ,τι εἶναι νά 'ρθει,
κι ἂν πολλοὺς χειμῶνες θὰ μᾶς στείλει
ὁ Δίας, ἢ κι ἂν εἶν' αὐτός, πού τώρα ἀνεμοδέρνει
τῶν Τυρρηνῶν τὸ πέλαγος στ' ἀντίπερα ἀκρογιάλια,
ὁ τελευταῖος χειμῶνας.
Βάλε μυαλὸ καὶ τὰ κρασιά σου στράγγιστα
καὶ τὴν τρανὴν ἐλπίδα
συμμάζεψέ τὴν σῆς ζωῆς τὸν τόπο τὸ μικρό.
Γιὰ δές, κεῖ πού μιλούσαμε, διάβηκε ἡ ἔρμη ὥρα.
Γι' αὐτὸ κοίταξε νὰ χαρεῖς λεπτὸ - λεπτὸ τὴ μέρα,
κι εὖπιστη νά σαι ὅσο μπορεῖς πιὸ λίγο, Λευκονόη,
ἔστω ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

ΣΤΗ ΛΥΔΙΑ (Α' 13)

“Όταν Λυδία μου ἐσὺ τοῦ Τήλεφου παινεύεις
τὸ ρόδινο λαιμό, τοῦ Τήλεφου τὰ μπράτσα τὰ κερένια,
ἀλίμονο σὲ μένα, ἀπ’ τὸ κακό μου,
ἄχ, βράζει καὶ φουσκώνει τὸ σικώτι μου.
Τότε μήτε μυαλὸ καὶ μήτε χροῶμα ἐμένα
μοῦ μένουν γιὰ πολὺ χωρὶς ν’ ἀλλάξουν
καὶ στὰ κρυφὰ - κρυφὰ τὰ δάκρυά μου,
ὦ συμφορὰ μου, φαίνονται πάνω στὰ μάγουλά μου
καὶ μαρτυροῦν πόσο βαθειὰ μὲ καΐνε
οἱ μουλωχτὲς οἱ φλόγες τῆς ἀγάπης,
τῇ μιᾷ φορὰ γιὰτὶ μαλώματα ξεσηκωμένα
ἀπ’ τὸ πολὺ κρασὶ κι’ ἀγριεμένα
σοῦ μελανιάσαν τοὺς χιονάτους ὤμους,
τὴν ἄλλη πάλι, γιὰτὶ κάποιο παλικάρι
πάνω στῆς τρέλας τὸ μεθύσι
ἔγραψε μὲ τὸ δόντι του στὰ χεῖλιά σου
σημάδι γιὰ νὰ τὸ θυμᾶσαι...
“Όχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸν πίστευες γιὰ μόνιμο,
ἂν μ’ ἄκουγες ὅσο πρεπεν ἐμένα,
αὐτὸν ποὺ τόσο βάρβαρα ρουφοῦσε
σὰν κλέφτης τὰ μεθυστικὰ φιλιὰ σου,
φιλάκια ποὺ τὰ βούτηξεν ἡ Ἀφροδίτη
στὸ ἓνα πέμπτο ἀπ’ τὸ δικό της τὸ νεχτάρι.
Εὐτυχισμένοι τρεῖς φορὲς κι’ ἀκόμα παραπάνω
ἐκεῖνοι ποὺ ἀκατάλυτος δεσμὸς τοὺς σφιχτοδένει,
πάντα μαζί, γκρίνιες κακές, κίνδυνος δὲν ὑπάρχει,
ἀνάμεσά τους νὰ συρθοῦν καὶ νὰ τοὺς ξεχωρίσουν,
νὰ κάνουν τὴν ἀγάπη τους μιὰ μέρα πρὶν νὰ σθῆσει
ἀπ’ τὴ στερνὴ τους μέρα.

ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (Α' 14)

ᾠ καράβι μου, κύματα νέα
στά πελάγη ξανὰ σὲ τραβοῦνε!
ᾠ, τί κάνεις; γιὰ στάσου,
ἀπ' τὸν κάβο γερότερα πιάσου!
Δὲ γροικᾷς τὰ πλευρά σου
ἀπὸ ἄξιους γυμνὰ κωπηλάτες;
Τὸ κατάρτι φριχτὸ ἀπομεινάρει
ἀπ' τοῦ Λύβα τὴν ἄγρια φόρα
καὶ τὰ ξάρτια σου, ἄκου, βογγᾶνε
κι' οἱ καρίνες σου δίχως σκοιινὰ
γιὰ πολὺ δὲν μποροῦν νὰ βαστάξουν
τοῦ πελάγου τὴν ἄμετρη μπόρα.
Καὶ τὰ στέργια πανιὰ πὼς σοῦ λείπουν
κι' οἱ θεοὶ πὼς σοῦ λείπουν στοχάσου
κι' ἀπὸ ποῦ θὰ ζητήσεις βοήθεια
δεύτερη ἂν σὲ βαρέσει φουρτοῦνα.
Δὲ θωρεῖς ποῦ κι' οἱ ναῦτες πιά τῶρα
δὲν τολμᾶνε νὰ μποῦν στὸ σκαρί σου
καὶ καθόλου δὲν παίρνουν κουράγιο
ἀπ' τὶς πρύμες τὶς ζωγραφισμένες
καὶ τ' αὐτιά τους δὲ θέλουν ν' ἀκούσουν
πὼς γερὴ 'σαι ἀπὸ δρένιο τοῦ Πόντου
κι' ἀπὸ δάσος μεγάλο καὶ σοῖ
καὶ καμμιὰ σιγουριὰ δὲν τοὺς δίνει
τ' ἀνωφέλεφτο πιά τ' ὄνομά σου.
Ἄν δὲ θέλεις νὰ γίνεις παιχνίδι
τῶν ἀέρηδων, κοίτα, φυλάξου
Καραβάκι μου, πού 'σουν γιὰ μένα
λίγο πρὶν πολυστέναχτο βάρος
κι' εἶσαι τῶρα τρανὴ μου λαχτάρα
κι' ὄχι κούφια φροντίδα.
Μὴν περάσεις, ἀπόμακρα στάσου
ἀπ' τὸ πέλαγο π' ἀφρομανίζει
στὶς γιομάτες λαμπράδα Κυκλάδες.

ΕΡΩΤΙΚΟ (Α' 16)

᾽Ω κόρη, ὁμορφότερη ἀπ' τὴν ὁμορφη μαμά σου,
τὸ ποίημα μὲ τὶς βρισιὲς νὰ τ' ἀφανίσῃς πρέπει
μ' ὅποιο σ' ἀρέσει τρόπο,
ἢ ρίχνοντάς το στὴ φωτιά, ἢ στὰ νερὰ τ' Ἀδρία.

Ἡ Δινδυμήνη δὲν μπορεῖ, κι ὁ Ἀπόλλωνας τὸ ἴδιο,
δὲν τὸ μπορεῖ κι ὁ Διόνυσος στ' ἄδυτα νὰ ταράξουν
τῶν ἱερέων τὸ νοῦ,
μὰ οὔτε κι οἱ Κορύβαντες μὲ δύναμη περίσσια
βροντοῦνε τόσο τὸ χαλκὸ τὸν καλοδουλεμένο,
ὅσο ἡ μανιασμένη ὀργή, π' αὐτὴν δὲν τὴν τρομάζει
μήτε τὸ περσικὸ σπαθί, μήτε ἡ φουρτουνιασμένη
ἡ θάλασσα, μήτε ἡ φωτιά πὺ φοβερὴ φουντώνει,
μήτε κι ὁ Δίας σὰν ὀρμᾶ μ' ἀγριεμένο κρότο...
Λὲν πῶς ὁ Προμηθεΐας,
ὅταν τὸν ἄνθρωπο ἔπλαθε, ξαπόμενι ἀπὸ λάσπη
καὶ στὴν ἀνάγκη βρέθηκε νὰ τρέξει νὰ μαζέψῃ
ἄλλῃ ἀπὸ δῶ, ἄλλῃ ἀπὸ κεῖ, κι ἔδωσε στὸ θυμὸ μας
τοῦ λιονταριοῦ τὴ δύναμη τὴν ὥρα πὺ βρυχιέται.

Ἡ ὀργὴ τὸ Θυέστη βούλιαξε σὲ συμφορὲς μεγάλες,
αὐτὴ νὰ πέσουν ἔκανε πανώριες πολιτεῖες
κι ἀπ' τὰ θεμέλια νὰ χαθοῦν, ἡ πιὸ μεγάλα αἰτία
στάθηκε αὐτὴ γιὰ ν' ἀνεβῇ ὁ ἐχτρὸς πάνω στὰ τεῖχη.
Ἄχ! Κάνε τόπο στὴν ὀργή, κι ἐγὼ σὰν παλικάρι
ἔνωσα φλόγα στὴν καρδιά, καὶ στὴν παραφορὰ μου
ἔγραψα ποίημα μὲ βρισιές, μὰ τώρα μετανοιῶν
καὶ μὲ παινέματα γλυκὰ θ' ἀλλάξω τὶς κουβέντες
τὶς ἄπρεπες, φτάνει νὰ 'ρθεῖς ἐσὺ ξανὰ κοντά μου
νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν καρδιά κι ἀγάπη μου νὰ γίνῃς.

ΣΤΗ ΧΛΟΗ (Α' 23)

Μ' ἀποφεύγεις, Χλόη, σὰν τὸ ἐλαφάκι
ποῦ μὲς στὰ βουνὰ τ' ἀδιαπέραστα
σκιάζεται — κι ὅχι στ' ἀλήθεια τοῦ κάκου —
τὶς αὔρες, τὸ δάσος, καὶ ψάχνει
νὰ βρεῖ τὴ μανούλα του
ποῦ τὰ 'χει ἀπ' τὸ φόβο χαμένα.

Τρέμουν τὰ πόδια καὶ τρέμει ἡ καρδούλα του,
πότ' ἀπ' τ' ἀνάλαφρο τῆς Ἀνοιξῆς χόρεμα
πάνω στὰ εὐκίνητα φύλλα,
πότε γιὰ τὴ χλωροπράσινες σαῦρες
ταρακουνᾶνε τὴ βᾶτο.

Μά, οὔτε σὰν τίγρη ἐγὼ αἰμοβόρα
οὔτε σὰν Γαίτουλας λιόντας
κινηγῶ νὰ σὲ πιάσω
νὰ σὲ κάνω κομμάτια.

Γιαντὸ μὴ μὲ φοβᾶσαι κι' ἐπιτέλους σταμάτα
νὰ τρέχεις πίσω ἀπ' τὴ μάνα σου
κοπελλιὰ ἓνα κι' ἓνα γιὰ ἄντρα.

ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ ΠΙΜΠΛΗΙΔΑ (Α' 26)

Μὲ τίς Μοῦσες εἶμαι φίλος
καὶ γι' αὐτὸ θλίψη καὶ φόβο
θὰ φορτώσω στοὺς ἀνέμους
νὰ τὰ πάρουν νὰ τὰ ρίξουν
μὲς στὸ πέλαγο τῆς Κρήτης
καὶ καθόλου δὲ μὲ νοιάζει
ποιὸς νὰ εἶναι ὁ βασιλιάς
ποὺ σὲ παγωμένη χώρα
πάνω στοῦ βορρᾶ τὰ μέρη
ἀπὸ φόβο ὑποφέρει
καὶ οὔτε καὶ τὸν Τιριδάτη
δὲν μὲ νοιάζει τί τὸν σκιάζει.

* Ἀχ, γλυκειά μου Πιμπληίδα
ποὺ χαρὰ περίσσια βρίσκεις
σὲ πηγὲς ἀγνές, καθάρειες,
πλέξε λιόλουστα λουλούδια
ὁμορφο νὰ κάνεις, πλέξε,
στὸ Λαμία μου στεφάνι
γιατὶ διόλου οἱ τιμές μου
δὲν φελᾶν χωρὶς ἐσένα,
γιατὶ σένα σοῦ ταιριάζει
— ἴδια καὶ στὶς ἀδελφές σου —
μ' ὀλοκαίνουργια τραγούδια
σὲ λεσβιακὸ σκοπὸ
νὰ τὸν κάνεις ξακουστό.

ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Α' 30)

"Αχ 'Αφροδίτη ἀρχόντισσα τῆς Κνίδου καὶ τῆς Πάφου,
τῇ λατρεμένη Κύπρῳ
ἄστηνα, κι ἔλα νὰ χαρεῖς στὸ σπίτι τῆς Γλυκέρας
ποὺ στολισμένο σὲ καλεῖ κι ὅλο εὐωδιὰ γεμάτο
ἀπ' τὸ πολὺ θυμιάμα.

Κι ὁ φλογερός ὁ γιόκας σου μαζὶ μ' ἐσένα ἄς ἔρθει
κι οἱ Χάριτες μὲ τὶς λυτὲς τὶς ζῶνες τους
κι οἱ Νύμφες
ἄς τρέξουν γρήγορα νὰ 'ρθοῦν,
μαζὶ μ' αὐτὲς κι ἡ Νιότη,
πού 'ν' ἄχαρη μακρυὰ σου,
κι ἄς ἔρθει κι ὁ Ἑρμῆς.

ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΑ (Α' 31)

Τί τάχα ἀπ' τὸν Ἀπόλλωνα ὁ ποιητὴς σὰν χάρη
 σπὴν πρώτη λειτουργία τοῦ ναοῦ του νὰ ζητάει;
 Ποιὲς νὰ τοῦ στέλνει προσευχὰς τὴν ὥρα
 ποὺ μὲ ποτήρι νιόβγαλτου κρασιοῦ σπονδὲς τοῦ κάνει;
 Σίγουρα ὄχι τὶς σοδιὲς τῆς πλούσιας Σαρδηνίας
 οὔτε τῆς λιοψημένης γῆς Καλάβριας τὰ κοπάδια
 τὰ ὄμορφα, κι οὐδὲ ζητάει τὸ ἰνδικὸ χρυσάφι
 καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντο, δὲν τοῦ ζητάει χωράφια
 ποὺ ὁ Λίρης μὲ τὰ ἥρεμα καὶ σιγαλὰ νερά του
 δροσολογᾷ. Τὰ Καληνὰ τ' ἀμπέλια τους κλαδεύουν
 μὲ τὸ φαλκίδι οἱ τυχεροί, κι ἀπὸ χρυσὰ ποτήρια
 ρουφάει ὁ πλούσιος ἔμπορος κρασιά, ποὺ μὲ προμάτειες
 συριακὰς τ' ἀγόρασε, μὰ πιότερο ἀπ' ἄλλους
 παιδὶ τῆς τύχης, τῶν θεῶν στ' ἀλήθεια χαϊδεμένος
 ἐκεῖνος ποὺ τρεῖς - τέσσερες φορὲς στὸν ἴδιο χρόνον
 κατάγερος πάει κι ἔρχεται στ' Ἀτλαντικοῦ τὰ μέρη.
 Ἑλιές, ραδίκια κι ἀλαφρὲς μολόχες ἡ τροφή μου
 ἐμένα, καὶ νὰ τί ζητῶ ἀπ' τοῦ θεοῦ τὴ μάνα:
 Κάνε, Λητώ, νὰ χαίρουμε μὲ ὑγεία τὰ καλὰ μου
 καὶ νὰ 'χω τὸ μυαλὸ γερό, κι' αἷς μὴ μὲ βροῦν ἐμένα
 ἀρρωστημένα γερατεῖα, χωρὶς χαρὰ κιθάρας.

ΣΤΟΝ ΑΛΒΙΟ (Α' 33)

Μὴ συλλογιέσαι, Ἄλβιε, τὴν ἄπονη Γλυκέρα
καὶ μὴ λυπᾶσαι τόσο
καὶ πάψε πὰ νὰ τραγουδᾷς λυπητερὰ τραγούδια
γιατὶ ἄλλο περισσότερο τῆς γυάλισεν ἀγόρι
καὶ προόδωσεν ἐσένα.

Κι ἡ Λυκορίδα ἡ ξακουστὴ γιὰ τὴ λεπτὴ θεωρίᾳ της
λειώνει ἀπ' ἀγάπη γιὰ τὸν Κύρο
ὅμως ὁ Κύρος τὴν σκληρὴν ἀποζητᾷ Φολὴ
μά, σίγουρα πὶο πρὶν θὰ ξευγαρώσουν
οἱ ἄγριες γίδες συντροφιά μὲ λύκους τῆς Ἀπούλιας
παρὰ μὲ φίλον ἄσχημο ἢ Φολὴ θ' ἁμαρτήσῃ.
Ἔτσι νὰ γίνονται ὁρισμὸς εἶναι τῆς Ἀφροδίτης
ποὺ κάνει χάξι σπρώχνοντας μ' ἐν' ἄγριο παιχνίδι
κάτω ἀπὸ χάλκινο ζυγὸ μορφές, ψυχὲς ἀνόμοιες.
Νά, ἐμένα ποὺ καλλίτερη μὲ ζήτησε φιλενάδα
μ' ἔπιασε ἡ ἀπελεύθερη στὰ δίχτυα τῆς Μυρτάλη
μά, μ' ἄρσεσε τὸ πιάσιμο, κι ἅς εἶναι
πὶο πεισματάρη κι ἀπ' τὰ κύματα τ' Ἀδρία
ποὺ κατατρῶν τοὺς κόλπους τῆς Καλάβριαν.

ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΥΧΗ (Α' 35)

ὦ θεά, ἐσὺ ποὺ κυβερνᾷς γιομάτο χάρη τ' Ἄντιο
 καὶ νὰ ψηλώνεις δύνεσαι κορμιὰ ταπεινωμένα
 καὶ κατορθώματα τρανὰ νὰ τὰ γυρνᾷς σὲ θρῆνο,
 σένα ὁ ἀγρότης ὁ φτωχὸς θερμοπαρακαλεῖ σε,
 σένα, κυρὰ τῆς θάλασσας, «βόηθα» φωνάζει ὁ ναύτης
 ποὺ σὲ βυθινικὸ σκαρὶ χτυπιέται στὸ Καρπάθιο.
 Σὲ τρέμουν ὁ σκληρὸς Δακὸς κι οἱ λιποτάχτες Σκύθες,
 ἔθνη καὶ πόλεις καὶ μπροστά σου τρέμει καὶ τὸ Λάτιο
 τ' ἀλύγιστο, σὲ τρέμουνε μανάδες βασιλιάδων
 βαρβάρων καὶ οἱ τύραννοι οἱ πορφυροντυμένοι
 μὴ μὲ τὸ πόδι σου ὅλη ὀργὴ δώσεις κλωτσιὰ καὶ κάτω
 γκρεμίσεις τὴν καμαρωτὴ ἀνάποδα κολόνα,
 μὴ στοὺς ἀργοὺς βάλει ὁ λαὸς τρανὴ φωνὴ «στὰ ὅπλα»
 «στὰ ὅπλα» κι ἔτσι ὅλος μαζὶ τὴν ἐξουσία συντρίψει.
 Πίσω σου πάντα ἀκολουθᾷ ἡ δουλικὴ Ἀνάγκη,
 χαλκόκαρφα στὰ χέρια τῆς μεγάλα σὰν παλούκια,
 σφῆνες κρατάει καὶ τὸ φριχτὸ τ' ἀγκίστρι καὶ λυωμένο
 μολύβι δὲν τῆς λείπεται. Στὴ δούλειψή σου ἐσένα
 ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ δυσεύρετη λευκοντυμένη Πίστη
 ποὺ πάντοτε σ' ἀκολουθοῦν κάθε ποὺ θυμωμένη
 καὶ μ' ἀλλαγμένη φορεσιὰ τὰ σπίτια τῶν ἀρχόντων
 γεμάτη μ' ἔχτρα ἀφήνεις. Μά, τὸ κούφιο ἀνθρωπομάνι
 κι ἡ πόρνη ἡ ἐπικίνδυνη τραβοῦν τὸ πόδι πίσω
 ὅπως οἱ φίλοι οἱ δολεροὶ ποὺ σὰν τὰ κατακάθια
 μόλις τελειώσει τὸ κρασί καὶ τὰ καδιὰ στεγνώσουν
 σκορπίζονται, στὰ βάσανα γιὰ νὰ μὴν μποῦν ἀντάμα.
 Τὸν Καίσαρά μας φύλαγε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
 τοὺς Βρεταννοὺς ποὺ πολεμᾷ καὶ τὸ καινούργιο σμῆνος
 τῆς νιότης ποὺ τὸν ἀκλουθᾷ καὶ τὸ φοβοῦνται πέρα
 στὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς στῆς Ἐρυθρᾷς τὰ μέρη.
 Ἄχ τί ντροπὴ γιὰ τίς πληγές, τὸ ἔγκλημα τ' ἀδέρφια.
 Τί τάχα δὲ γευτήκαμε μεῖς ἡ γενιὰ ἡ ἄγρια;

Σὰν τί οἱ ἀνόσιοι ἀνέγκιχτο ἀφήσαμε, καὶ ποῦθε
ἀπὸ ᾿ναν φόβο θεῖκὸ κράτησε ἡ νεολαία
τὸ χέρι της ἀπόμακρα; Σὲ ποιὸν βωμὸν τὸ σέβας
της ἔδειξε; εἶθε μὲ νέο ἀμόνι
στ' ἀδούλευτο τὸ σίδερο νέα μορφὴ νὰ δώσεις
γιὰ νὰ ριχτεῖ στοὺς Ἄραβες, νὰ πάει στοὺς Μασαγέτες.

ΣΤΟΝ ΞΑΝΘΙΑ (Β' 4)

Φωκιδιώτη μου Ξανθία για τὸν Ἔρωτα
ποὺ ἔχεις μέσα στὴν καρδιά σου για μιὰ σκλάβα
νὰ μὴ ντρέπεται,
γιατὶ πὺδ παλιὰ κι' ἡ δούλα Βρισηῖδα
μὲ τὸ χρῶμα τὸ χιονάτο ἄναψε φωτιά στὰ στήθια
τοῦ περήφανου Ἀχιλλέα.
Τῆς αἰχμάλωτης τῆς Τέκμισσας τὰ κάλλη
αἰχμαλώτισαν τὸν Αἴαντα, τὸ γιὸ τοῦ Τελαμῶνα
τὸν ἀφέντη της.
Κάηκε στὴ μέση τοῦ θριάμβου του κι' ὁ Ἀτρεΐδης
ἀπ' τὴν ἀρπαγμένη κόρη
σὰν συντρίφτηκαν τὰ στίφη τῶν βαρβάρων
ἀπ' τὸν Θεσσαλὸ τροπαιοφόρο,
κι' ἔτσι σκοτωμένος ὁ Ἐκτορας ἀφήκε
εὐκολώτερα τὰ Πέργαντα τῆς Τροίας
ἀπ' τοὺς κουρασμένους Ἕλληνες νὰ χαλαστοῦνε.
Δὲν τὸ ξέρεις, ἂν για σένα τὸ γαμπρό τους
οἱ καλότυχοι ἂν δὲν ἦταν οἱ γονιοὶ στολίδι
τῆς Ξανθομαλλούσας σου Φυλλίδας,
ποὺ ἀληθινὰ ὅλο κλαίει για τ' ἀρχοντικό της σοῖ
καὶ τοὺς πατρικοὺς θεοὺς της ποὺ ἔτσι ἐχθρικοὶ σταθῆκαν.
Νά 'σαι σίγουρος πὼς δὲν μποροῦσε ἐκείνη,
ποὺ ἡ καρδιά σου διάλεξε,
ἀπ' τὸν παρακατιανὸ λαὸ νὰ βγῆκε,
μήτε πὼς γεννήθηκε ἀπὸ μάνα ντροπιασμένη
μιὰ κορασιά τόσο πιστὴ καὶ ποὺ μισεῖ τὸ χρῆμα.
Ἀγνὸς ἐγώ, τὰ μπράτσα της, τὶς τορνευτές της γάμπες
καὶ τὴ θωρία παινεύω.
Γιὰ τὸ Θεό, νὰ μὴ σκεφτεῖς κάτι κακὸ για μένα
ποὺ διαστήκαν τὰ χρόνια μου ἀλίμονο νὰ κλείσουν
ὀχτὼ πενταετίες.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελίδα:
ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΣΗΣΤΕ (Α' 4)	5
ΣΤΗΝ ΠΤΡΡΑ (Α' 5)	6
ΛΤΔΙΑ (Α' 8)	7
ΣΤΟ ΘΑΛΙΑΡΧΟ (Α' 9)	8
ΛΕΥΚΟΝΟΗ (Α' 11)	9
ΣΤΗ ΛΤΔΙΑ (Α' 13)	10
ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ (Α' 14)	11
ΕΡΩΤΙΚΟ (Α' 16)	12
ΣΤΗ ΧΛΟΗ (Α' 23)	13
ΣΤΗ ΜΟΤΣΑ ΠΙΜΠΛΗΙΔΑ (Α' 26)	14
ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Α' 30)	15
ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΑ (Α' 31)	16
ΣΤΟΝ ΑΛΒΙΟ (Α' 33)	17
ΣΤΗ ΘΕΑ ΤΥΧΗ (Α' 35)	18 - 19
ΣΤΟΝ ΞΑΝΘΙΑ (Β' 4)	20

Εργα τού ίδιου:

Πατρίδες τής καρδιάς, ποιήματα.

Αρχαίοι Έλληνες Λυρικοί, μετάφραση.

74 N 1A

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ
ΕΡΕΥΝΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τ
871.
ΗΟ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας